

Arrest

nr. 121 031 van 20 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 30 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 9 juli 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 januari 2014.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

De rechtsgrond van de bestreden beslissing is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 24 december 2013 het volgende gesteld:

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partijen zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevinden. Deze motivering wordt door de verzoekende partijen geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partijen dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partijen doet hieraan geen afbreuk, net zomin als hun betoog met betrekking tot de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

De omstandigheid dat de verzoekende partijen beroep hebben ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris om de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren staat er niet aan in de weg dat het bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoekende partijen wordt uitgevoerd. Immers een hangend beroep in dezen heeft geen schorsende werking.

Op 22 december 2010 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest met nummer 53 682 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partijen geweigerd.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM stipuleerde het bovenvermeld arrest als volgt:

“Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoeker heeft zijn asielaanvraag niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn aanvraag teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.”

In hun huidig verzoekschrift werken verzoekende partijen de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM niet verder uit, zodat kan worden aangenomen dat zij in dezen geen andere elementen aanvoeren dan deze die reeds behandeld werden in de asielprocedure waardoor het volstaat te verwijzen naar voornoemd arrest.

Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, laten verzoekende partijen na in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormeld artikel schendt. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij maakt de schending van een andere bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) niet aannemelijk.”

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 31 januari 2014 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

In haar vraag tot horen zet zij het volgende uiteen:

“reden van de aanvraag:

- 1. Mogelijke beroepsaansprakelijkheid van de advocaat: afstand van geding vereist een uitdrukkelijk mandaat in elke procedure dan ook; In casu werd uitdrukkelijk mandaat gegeven via de pro deo aanstelling, beroep aan te tekenen tegen de aangevochten beslissing van het CGVS/DVZ hetgeen ook expliciet en impliciet inhoudt dat de verzoekende partij niet instemt met de in de beslissing opgenomen gronden. De verzoekende partij tekent derhalve nooit voor afstand van geding, hetgeen coherent voorkomt.*
- 2. Geen gevolg geven aan de beschikking getroffen op grond van artikel 39/73 § 2 houdt verder in dat de verzoekende partij geacht wordt in te stemmen met de in de beslissing opgenomen gronden, met als gevolg dat zij ook afstand doet van een mogelijk middel tot cassatie voor de Raad van State. Hetgeen eveneens verband houdt met punt 1.*

3. *De verzoekende partij die geacht wordt in te stemmen met de in de beslissing opgenomen gronden erkent gelet op het klassiek besluit van alle beslissingen van het CGVS/RVV geen vrees of geen risico te lopen in geval van terugkeer naar het land van oorsprong,*
4. *De verzoekende partij die geacht wordt in te stemmen met de in de beslissing opgenomen gronden erkent gelet op het klassiek besluit van alle beslissingen van het CGVS/RVV geen vrees of geen risico te lopen in geval van terugkeer naar het land van oorsprong beperkt bijgevolg ook de mogelijkheden om uitzonderlijke omstandigheden in te roepen ter inleiding van een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden*
5. *BJB Brussel heeft terzake standpunt ingenomen dat zonder uitdrukkelijk mandaat voor afstand van geding, het mandaat dient te worden voortgezet zodat het nalaten van een aanvraag om te worden gehoord onbeantwoord te laten een fout uitmaakt die ook gesanctioneerd wordt in eerste instantie door geen enkel punt toe te kennen voor de gegeven procedure, verder door mogelijke disciplinaire sancties. Ik achtte het nodig u dit ook mede te delen."*

Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden.

In het proces-verbaal van terechtzitting van 13 maart 2014 staat het volgende vermeld: *"De Wnd. Vz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.*

VzP stelt dat er zich bij deze procedure problemen stellen: de Adv kan onmogelijk afstand doen van de rechten van haar cliënt zonder mandaat van deze. De RvV kan niet verwachten dat deze hiermee akkoord gaat. Zij wijst op haar mogelijkheden om meerdere asielaanvragen in te dienen, vaak is het een kwestie van tijdig de nodige documenten te vinden. De zgnde gebonden bevoegdheid is onterecht als er nog asielprocedures lopende zijn. Het gevaar in het land van herkomst – i.c. Noord-Ossetië – is gekend. Daarenboven is er de discussie omtrent de 'inreisverboden': bij een afstand verliest zij haar rechten en middelen daarom mag de BB niet blijven bestaan. Kortom zij heeft nog alle belang bij deze."

Wat de eerste bemerking van de verzoekende partij betreft, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de verwerende partij ter zake een gebonden bevoegdheid heeft. Tevens wordt niet aan de verzoekende partij gevraagd om afstand te doen van haar beroep. In de voormelde beschikking wordt vastgesteld dat de verzoekende partij het rechte belang ontbeert. Zoals in de voormelde beschikking werd aangegeven is de asielprocedure van de verzoekende partij inmiddels beëindigd. Er zijn geen aanwijzingen dat verzoekende partij een nieuwe asielprocedure zou hebben opgestart. Het betoog van de verzoekende partij kan geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de voormelde beschikking.

Voor zover de verzoekende partij verder belang meent te hebben bij de voortzetting van de procedure, omdat een toekomstig bevel om het grondgebied te verlaten een herhaald bevel zal uitmaken dat van een inreisverbod vergezeld zal zijn, merkt de Raad op dat dit slechts een hypothetisch, onrechtstreeks belang betreft. Wanneer daadwerkelijk een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden genomen, kan de verzoekende partij hiertegen beroep instellen bij de Raad en zijn grieven in dit kader uiteenzetten. Met een verwijzing naar het loutere feit zich in een onzekere, precaire situatie te bevinden, toont de verzoekende partij niet aan over het vereiste belang te beschikken.

De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU